

— Hoe laat komt de kapitein? vroeg Stance.
 — Rond negen uur.
 — En brengt hij volk mee?
 — Natuurlijk!
 — Gelukkig, dan verdien ik weer geld. En we zullen er nodig hebben op onze reis.
 — Hoe meer, hoe liever!
 — En wat moet ik met mijn gerief doen en met mijn huisraad?
 — Alles in brand laten. Of zoudt ge voor die vermolmden toog of die versleten tafels en stoelen uw vel willen wagen? Ik herhaal het u, de een of andere dag komt 't gerecht hier ook. 'k Vrees dat we langs alle kanten verraden worden. Vergeet niet, dat er al veel gevangen zijn! Morgen voor dag en dauw verlaten we deze streek. Ik denk, dat de anderen zullen meegaan.

Maar Stance, ge zegt wel dat ge mij lief hebt, doch ge moet het bewijzen door mij eens een flink avondmaal voor te zetten. Mijn rug plakt aan mijn buik, zo hol ben ik.

— Ik vlieg al, Jaakske lief. Een kiekentje, zou u dat smaken?
 — 't Water komt reeds in mijn mond.
 — Zoek er dan maar een uit, dood en pluim het!

Een paar uur later stilde de rover zijn felle honger, terwijl de deerne hem met verliefde blikken zat aan te staren.

— En wat gaan we in Frankrijk doen? vroeg ze.
 — Wat we hier deden! Of denkt ge, dat ik werken zal? Daar staan mijn handen niet meer naar.

— Maar ginder zijn ze nog strenger heb ik altijd gehoord. Zo we eens trouwden en beiden uit werken gingen bij de boeren.

De bandiet schaterde van 't lachen.

— Ik zie ons daar al in een hutje met een lapke grond, dat ik onderhouden moet na een ganse lange dag voor de gierige boeren gezwogd te hebben! Dank u, Stance. Er zijn gemakkelijker mid-delen om aan geld te geraken.

— Gemakkelijke, doch gevaarlijke, Jaak.

— Ze hebben ons nog niet!

— Dat zegt de kapitein ook altijd.

— Hij spreekt de waarheid!

— Tot het eens mis afloopt! Dood is dood, Jaak. En na de dood... Zie op dat punt ben ik nooit geheel gerust... ge moogt mij zo kwaad niet aankijken.

— Begint ge weer te zagen? riep de jongeling met een vloek. Ge moest het lief geweest zijn van Raymond Ammens.

— Die verrader!

— Nu is hij ook godvruchtig geworden. Hij is aan de betere hand. Sterke Pier heeft hem gezien.

— Waar?

— Te Aalst. Hij liep achter de doodkist van zijn moeder. En weet ge wie hem aan de arm steunde?

— Wie?

— Niemand anders dan graaf van Meerdal! 't Was een schone begrafenis.

— En dat voor een zottin!

— De graaf betaalde 't al. En Raymond hilde om de stenen te doen bersten, zoals sterke Pier vertelde. Dat zijn manieren voor een rover, hé? Maar hij is ook geen rover meer, hij is thans een heilige. Eigenlijk speelde hij een slimme toer. Hij zag dat ons spel aan 't einde raakte en vreesde de galg. Daarom verried hij ons in de hoop, dat 't gerecht hem genade schenken zou. En nu is hij de lieveling van 't gerecht. Maar dat hij oppasse voor Jan De Lichte!

— De kapitein zal zich niet meer in Aalst durven vertonen, meende de meid.

— Dat weet ik nog zo zeker niet! De baas staat voor niets. Zo babbelende verliep de tijd.

De deur werd opengestoken en vijf mannen traden binnen.

— Goede avond! klonk het.

— Goede avond! groetten Stance en Jaak.

— Ah, de kapitein is er ook bij! riep de laatste.

— Zij hebben mij nog niet, al wordt de strijd moeilijk. En Jan De Lichte vertelde zijn lotgevallen.

— IJzeren Simon is hier nog niet? vroeg de roverbaas.

— Neen, antwoordde Stance.

— Hier is hij! riep de bedoelde in 't deurgat verschijnende.

Hij was nog als veekoopman verkleed, niet kunnende vermoeden, dat Liefkens hem reeds doorgrondde.

— Waar zijt ge geweest?

— Wel, we vertrokken samen uit Zottegem, niet waar? Ik ben naar Oudenaarde gegaan, om geen kwaad vermoeden te wekken. En ik heb er een goed zaakje gedaan.

— Laat horen!

— Te Brussel verveelde ik mij. 'k Moet vrienden hebben, dacht ik. En begrijpende, die in de kleine kroegjes wel te kunnen vinden, trok ik zulke herbergskens binnen. 'k Bedroog me niet! Vier uren later behoorde ik tot een bende valsmunters.

— Maar Simon! riep een der bandieten vol bewondering, als had zijn makker een heldendaad verricht.

— Luister verder, hernam Simon. De politie in Brussel is rapper dan hier.

— Brandijzer heeft zulks ondervonden, onderbrak De Lichte.

— Dat is waar, maar wij ook. Op zekere nacht, toen we volop bezig waren geelvinkjes te maken, vielen de mannen van 't gerecht ons hol binnen. Gelukkig was er een geheime uitgang, langswaar we de vlucht namen. Ik had nog een voorraad goud bij mij. Deze

morgen bedroog ik er een boer te Oudenaarde mee. Ik kocht hem een koe af en betaalde met het vals geld. Een half uur later deed ik 't beest van de hand voor echt en nu heb ik spijkers.

— En ge deelt met ons! riep een bandiet.

— Ja, ja! schreeuwden de anderen.

— Als ik de een of andere dag moest opgehangen worden, zal ik 't u nalaten, dat beloof ik u, gekte Simon. Maar nu moogt ge wel de klank horen, en de hoef rammelde met zijn goud, maar er afblijven is de wet! 't Is tegenwoordig ieder op zijn eigen, nietwaar, kapitein.

— Zeker. Dan had de bende maar eensgezind moeten zijn.

— Maar ge trakteert toch wel? vroeg een metgezel.

— Een gierigaard ben ik niet. Allo, schone Stance, schenk maar in. 'k Ben er goed voor.

— Drinken is goed en wel, maar ondertussen moeten wij eens over onze zaken spreken, merkte De Lichte op. Vrienden, ge weet dus, dat er nog geld te halen is. Welnu, doet weer met mij en Simon samen!

— In deze streek is 't niet meer mogelijk, antwoordde er een uit de hoop.

— 'k Weet het, Joris! Maar België is groot genoeg.

— Ik trek morgen naar 't Franse, vertelde Jaak.

— En ik mag met hem mee, zei Stance.

— Om er u beiden te laten oppakken, merkte de hoofdman kalm op. Ginder lachen ze er niet mee.

— Zo gauw niet, hernam Jaak.

— Och, kerel, ik heb onder de bendeleden drie Fransen gehad. In hun land bestolen ze een graaf. En na dat eerste stukje moesten ze al vluchten. Vergeet niet, dat wij hier zo lang vrij bleven, omdat er geen goed bestuur was. Nu de oorlog uit is, verandert het rap. We zouden kunnen voortdoen in een andere streek, maar stiller en voorzichtiger.

— Stance, ge zijt zo traag om ons te bedienen! schreeuwde een rover.

— 'k Vraag niet beter dan de kannen en de potten te mogen vullen, antwoordde de deerne, de daad bij het woord voegende.

Jan De Lichte wilde met de anderen overleggen, plannen maken, maar vond weinig gehoor. De ellendelingen hadden al zolang drank ontbeerd en nu wilden ze de schade inhalen. Spoedig waren allen beschonken, met uitzondering van De Lichte en Simon. Dan werd er gespeeld en getuist. De kapitein en zijn makker zaten moedeloos rond de tafel.

— Gaat ge 't hier nog lang trekken? vroeg de laatste.

— Waar moeten we heen?

— Willen we samen 't land verlaten?

— 'k Heb al dikwijls dat voornemen gehad en toch, 't is of ik

deze streek niet prijsgeven kan! Maar 't zal er van moeten komen. Nog enige dagen geduld.

— Waarom dat uitstel?

— 'k Heb hier en daar nog geld verborgen.

— Haal het deze nacht!

— En dan die Raymond... hij mag niet blijven leven... ik peins me suf, hoe hem te treffen.

— Dwaaskop, wilt ge voor die lafaard uw leven verliezen?

— Hij gerust te Aalst wonen... niets tekort hebben... en ik als een zwerveling ronddolen? Dat kan ik niet over mijn hart verkrijgen.

— Ge weet, dat iedere dag de toestand hachelijker wordt. Men schijnt te Aalst strenge maatregelen te nemen, hernam Simon. Een boer vertelde mij, dat, al zou gans het leger gebruikt worden, de rovers achter de grendels moeten.

— Ze hebben ons nog niet!

— Uw eeuwig stopwoord. Uit gewoonte zult ge 't nog zeggen, als ge op de kar der veroordeelden zit.

— Raymond, de lafaard, moet mijn wraak ondervinden!

— Gemakkelijker bedreigd dan gedaan, Jan. Durft ge u in Aalst te vertonen?

— Raymond moet uit de stad gelokt worden.

— Hoe?

— Ik zoek mij suf om een middel te vinden.

— Dat ge niet vinden zult.

— Wie weet! Laat me nu wat gerust en eer we een uur verder zijn, heb ik iets uitgepeinsd, waardoor onze verrader vallen zal.

IJzeren Simon zette zich bij de spelers. De Lichte mijmerde.

ZES EN NEGENTIGSTE HOOFDSTUK.

EEN GEHEIM.

De hoofdman der politie te Aalst zat in zijn bijzonder vertrek. Een zijner dienaren trad binnen.

— Henri, wat verlangt ge? vroeg de hoge ambtenaar.

— Een heer wenst u te spreken.

— Zijn naam?

— Liefkens.

— Ha, laat hem onmiddellijk hier.

Een ogenblik later stapte de Vlaming-Engelsman binnen.

— Nieuws? vroeg de overste haastig.

— Ja.

— Vertel op! Vanwaar komt ge, 't is of ge in een modderpoel gelegen hebt.

— In een modderpoel juist niet, doch wel op de grond en deze is slijkerig en vuil na de geweldige onweersvlaag van heden. De Lichte meent dat ik dood ben.

— Hebt ge de bandiet ontmoet?

— Ja.

— Hij is dus nog in de omtrek?

— Zoals ik vermoedde. Verleden nacht heeft hij met zijn maat te Zottegem een diefstal gepleegd!

— Ge raast! Vergeef mij die uitroep. Zulk een stoutmoedigheid schijnt mij ongelofelijk!

— En toch vertel ik de waarheid.

Liefkens verhaalde nu zijn ontdekking te Zottegem bij bakker Joris.

— Deze namiddag, vervolgde hij dan, schulde ik voor 't bos weer in een hut, toen plotseling een man binnensprong. 't Was of een stem in mijn binnenste mij verwittigde dat de beruchte roverkapitein voor mij stond. Jan De Lichte, ge zijt mijn gevangene! riep ik.

Ik vergiste mij niet. De kerel was inderdaad de hoofdman der schelmen. Hij rende naar buiten en stoof 't bos in. Ik snelde hem achterna, ondanks de schrikkelijke vlaag, welke nog in alle hevigheid woedde. Ongelukkiglijk ontmoette hij enige makkers. Een van hen vuurde op mij. De kogel miste, maar begrijpende, dat mijn toestand hachelijk was, liet ik mij vallen, als ware ik getroffen. De boeven menende, dat ik dood was, vluchtten verder. 'k Volgde hen behoedzaam. 'k Kwam zelfs ongezien zo dicht bij hen dat ik iets van hun gesprek vernam, en nu weet ik, dat ze deze avond vergaderen in De Bonte Os, een kroegje nabij Velzike.

— Welk een belangrijke inlichting! riep de overste bijna juichend uit.

— Nietwaar? Daarom keerde ik zo rap mogelijk naar de hoeve terug, waar ik mijn paard gestald had, voor ik 't bos introk, en reed dan in volle draf herwaarts. Aan u thans de nodige maatregelen te treffen, om eindelijk die moordenaar en zijn gezellen aan te houden, besloot Liefkens.

— Mijn beste dank voor uw hulp. Ik zal een afdeling karabiniers naar die kroeg zenden. En als de schelmen nu nog ontvluchten, dan zou ik geneigd zijn met de boeren te zeggen: Er steekt toverij onder.

— Onzin! De Lichte is een sluwe gast en laat zich niet gemakkelijk verschalken; dat is de zaak.

— Ge hebt gelijk, maar heden avond moet hij gegrepen worden. De karabiniers zijn de eersten de besten niet.

— Ik zal u dan niet langer ophouden, heer overste. Mijn hulp kunt ge verder missen. Ik ga thans wat rusten.

— Ge moet afgemat zijn.

— Ik vergeet te veel mijn jaren. Mijn hart is nog jong, maar mijn lichaam... niet dat ik er van klagen mag... doch 't wil niet meer zo nu, als tien jaren geleden.

— Ik bewonder u, heer Liefkens.

Beide mannen scheidden. De Vlaming-Engelsman begaf zich naar een logement, de ambtenaar naar de kazerne.

Ook Raymond Ammens werd in deze laatste plaats ontboden. De politieoverste wilde hem ondervragen. De berouwvolle rover was bijna hersteld. Toch zag hij nog doodsbleek; over zijn gelaat lag een droevige trek. Zijn gang was als die van een afgeleefd mens.

— Raymond, ik wens enige bijzonderheden van u te vernemen, sprak de hoofdman.

— Tot uw dienst, heer, antwoordde de jongeling.

— Kent gij de herberg « De Bonte Os »?

— Zeer wel. 't Is niet meer dan een kroegje, dat onder Velzike staat.

— Vergaderden de rovers er dikwijls?

— Eigenlijke vergaderingen werden er niet gehouden, wel kwamen de bendeleden er samen om te drinken en te spelen.

— Wie houdt die herberg?

— Een nog jonge vrouw, welke ik alleen bij de voornaam ken: Stance.

— Een verheelster, wellicht?

— Ja.

— Of een moordnares?

Raymond scheen te aarzelen.

— Vertel mij alles, drong de politieoverste aan.

— Welnu, ik zal u alles verhalen, sprak de vroegere trawant van Jan De Lichte.

— Zet u, ik merk, dat de aandoening u hevig aangrijpt.

— Zeker ben ik ontroerd, heer overste, en ge zult dra begrijpen waardoor.

« Ongeveer een jaar geleden — aldus begon Raymond — zaten wij, enige rovers en ik, in de kroeg van Stance. Iemand klopte aan de deur. 't Was reeds avond en wij verwonderden ons over dit ongewoon bezoek. De waardin opende. Een jonge man, zeer deftig gekleed, trad binnen.

« — Ik ben verdwaald, sprak hij, kunt ge mij op de goede weg terug brengen? Ge zult een ruime beloning ontvangen.

« Ga zitten en rust wat uit, nodigde Stance. We zullen u natuurlijk uit uw verlegenheid helpen.

De vreemdeling zag schuw naar ons.

« — Waarom bekijkt ge mij zo lelijk! riep een der mannen. 't Was Brandijzer, die aldus sprak.

— Brandijzer, Brandijzer, mompelde de politieoverste, de hand

over zijn voorhoofd strijkende. Die naam heb ik meer gehoord.

— Brandijzer is dood, hernam Raymond. Hij pleegde zelfmoord te Brussel.

— Juist, men had hem gevangen op aanduiding van een Zigeunermeisje.

— Van Fira, die later door De Lichte vermoord werd.

— Ik herinner me alles. Ze viel rond Deinze in de handen van de schelmenbaas. Maar vertel voort, Raymond.

« — Ik zou onmiddellijk willen vertrekken, sprak die jongeling na Brandijzer's uitval.

« — Ge vertrouwt ons niet, hé! schreeuwde de rover. Welnu, we zijn mannen van Jan De Lichte.

De bezoeker beefde van angst.

« — Waardin, riep hij, zorg dat mij geen leed geschiede.

« — Ge moet niet bang zijn, ried Stance, een glas drank inschenkende. Drink dit uit, het is goed voor de schrik.

De jongeling weigerde het glas te aanvaarden.

« — Wat! kreet Stance, weigert ge te drinken? Ik zeg, dat ge zult gehoorzamen. Dan bracht ze het glas aan de lippen van de jongeman.

« Deze sloeg het weg. En de deerne werd daarop woedend. Ze vatte de ongelukkige bij de hals en trok hem op de grond. Haar slachtoffer verdedigde zich zo goed mogelijk. De herbergierster riep de hulp van Brandijzer in.

Samen hebben ze de jongeling vermoord.

— Gruwelijk! zei de politieoverste. Afgrijselijk! Welke schurken! En dan?

— Ze plunderden het lijk en beroofden het zelfs van de kleren. Vervolgens begroeven zij het in de hof, achter de kroeg. Er werden juist fruitboompjes geplant en in een der gereed gemaakte kuilen verborg men de dode.

— Ha, een gedacht, een schrikkelijk vermoeden! viel de ambtenaar in. Zeg, Raymond, kent ge de naam van die jongeling niet!

— Neen, heer.

— Was hij lang?

— Ja, hij moet wel een hoofd boven mij uitgestoken hebben.
'k Herinner mij hem nog zeer wel.

— En de kleur van zijn haar?

— Blond.

— Dat ook komt overeen. Hoe oud schatte gij hem?

— Rond de twintig jaar.

— Had hij een knevel?

— Ja, en ook een kort puntbaardje.

— Mijn vermoeden zal waarheid worden. Ongeveer een jaar geleden verdween spoorloos de zoon van een rijk landeigenaar uit de

omtrek. Zou de ongelukkige in die ellendige krocht zo jammerlijk om 't leven gekomen zijn? 't Is zeer goed mogelijk. Was hij te voet?

— Neen, zijn paard stond vastgebonden aan een boom, nevens de herberg.

— Wat heeft men er mee gedaan?

— Te Brussel verkocht.

— Herinnert ge u ook nog welke klederen de jongeling droeg?

— Volkomen.

— Beschrijf ze. Ik zal alles aantekenen en morgen onmiddellijk bij de nog treurende ouders inlichtingen verzamelen.

De overste nam papier, en tekende aan hetgeen Raymond vertelde.

— Een groene jagersjas met zilveren knopen. De jas werd in de kast gehangen, doch de knopen verkocht door Stance aan een Zigeuner, die ze weer te Gent van de hand deed. De kleur van de broek herinner ik mij niet meer; wat ik nog wel weet, de broek was aan de knieën met rode banden opgebonden. Op het hoofd droeg de arme jongeling een muts met een rode pluim.

— Ik ben er zeker van, dat de vermoorde niemand anders was dan Leo Maas, de enige zoon van de grondeigenaar, die een half uur ten noorden der stad woont. De jongeling was een hartstochtelijk jager. Hij keerde dikwijls laat naar huis, tot grote ongerustheid zijner ouders. Hij zal op de noodlottige avond verdoold geweest zijn. Maar als mijn plan slaagt, en dat moet, dan zal heden nacht die helleveeg, welke hem vermoordde, ons in handen vallen, om haar verdiende straf te ontvangen. Ik heb bericht ontvangen dat verscheidene bandieten, waaronder de kapitein zelf, er verenigd zijn. Ik zal seffens de nodige maatregelen nemen.

— Wil ik u vergezellen, heer overste?

— Zoudt ge u sterk genoeg gevoelen voor de vermoeiende tocht?

— Zeker. Bovendien, al moest die reis mij het leven kosten, dan nog zou ik niet hier willen blijven. Ik hunker naar de gelegenheid, om zoveel mogelijk te herstellen, wat ik vroeger misdreef.

— Welnu, wacht hier op mij. Ik keer onmiddellijk terug.

— Tot uw dienst!

Een kwartier later reed een afdeling karabiniers met een officier als aanvoerder en Raymond voor gids, de stad uit.

ZEVEN EN NEGENTIGSTE HOOFDSTUK.

DE OVERVAL.

De kleine kamer der kroeg « De Bonte Os » leverde een weerzinwekkend toneel. De rovers hadden op Simon's kosten overdadig

gedronken. De meesten waren thans in slaap gevallen. De een lag languit op de vloer, een tweede snorkte op een bank, een derde rustte met het hoofd op de tafel, de overigen zaten met de rug tegen de kale muur. Stance sluimerde op een stoel, Jaak, haar vriend, leunde tegen haar zijde. Alleen De Lichte en Simon waakten.

Een walgelijke drankreuk zweefde door 't armzalig vertrek.

— Bij de eerste gelegenheid, de beste vallen ze, als lam geschoten wild, 't gerecht in de handen, zei de kapitein, een verachtelijke blik op de kerels werpende.

— Doe daar mee voort! antwoordde Simon. Ze lopen recht naar hun dood. Wat nu?

— Ja, wat nu!

— Ge hadt gehoopt, dat uw mannen zich weer bij u zouden aansluiten, nietwaar?

— Ja.

— En nu bemerkt ge maar al te wel, dat ge een kapitein zonder volk zijt. 't Is geheel en al gedaan met de bende... en voor goed.

— En weldra met ons ook, zei De Lichte somber.

— Geen moed meer?

— Och, wat zou moed mij baten? Iedere dag moet ik vluchten van hier naar daar, mij wegsteken en schuil houden. Zo'n leven wordt ondraaglijk.

— En waarom zijn we nog in deze streek?

— 't Is of ik niet vluchten kan.

— Jan, ge zijt te hoogmoedig.

— Wat bedoelt ge?

— Begrijpt ge me niet. Ge wilt niet vluchten!

— Welnu, neen, ik wil niet vluchten! Ik ben hier meester, hier in deze streek. Ik gebied hier en duld geen andere meester!

— Ge waart het!

— Ik ben het nog!

— Neen, ge waart het..., maar die dagen zijn voorbij. 't Gerecht is nu meester. En daarom, Jan, moest ge al lang mijn raad gevolgd hebben.

— En gevlucht zijn als een lafaard!

— Beter blō Jan, dan dō Jan!

— Ze hebben mij nog niet!

— Een schone zin, 'k moet het zeggen, maar die u weinig baten zal, als de soldaten u bij de kraag vatten en naar Aalst sleuren. Dan hebben ze u wel en wat erger is, ze houden u! Eens zijt ge ontsnapt, te Deinze, maar een tweede keer, neen, maat, reken daar niet op!

— Ze hebben mij nog niet.

— Ge spreekt als een oud wijf, dat kinds geworden is. Dat zegt ook altijd 't zelfde. Ge zijt een wonderlijke gast. 't Een ogenblik hebt ge geen greintje moed meer; uw hart gelijkt dan een boontje; maar 't volgend stuift ge weer op, als waart ge nog de kapitein der eens

zo machtige roverbende, welke nu, helaas, als kaf voor de wind verstorven is.

— Ha! vroeger gebod ik over meer dan honderd man.

— Vroeger, ja, maar, ik herhaal het u, die tijd is voorbij en komt nooit meer terug. Waarlijk, laat ons vluchten.

— Goed, morgen trekken we 't land uit.

— Nu, nu! Jan, waarom tot morgen gewacht. Dan volgen deze lafaards u.

— 'k Ben thans te moe, om al dadelijk een verre reis te doen.

Morgen.

— Morgen kan het te laat zijn.

— Wel, neen!

— Ik raad uw gedachten, hernam IJzeren Simon. Ik lees ze op uw gelaat en in uw ogen.

— Onmogelijk.

— Ge wilt Raymond nog doden.

— Ja, dat wil ik, stoof de ellendeling op, dat wil en zal ik! De verrader moet mijn wraak ondervinden.

— Wil ik u eens wat voorspellen?

— Zwijg maar, ik laat mij niet van mijn plan afbrengen!

— Neen, ik zwijg niet! Dan hebt ge me later niets te verwijten.

Luister wat ik zeg! Ge wilt Raymond doden.

— Ja, ik zweer het!

— Welnu, Raymond zal blijven leven en gij beklimt te Aalst het schavot, tenzij ge mijn raad volgt en onmiddellijk op reis gaat.

— Neen!

— Stijfkop! Meer dan eens voelde ge 't net om uw lijf. Tot nu toe ontsnapte gij, maar dat blijft niet duren! Ge zult wel weer antwoorden: Ze hebben mij nog niet, maar de toekomst zal leren, echter te laat, dat ik gelijk heb.

De Lichte antwoordde niet en ook Simon bewaarde gedurende enige tijd het stilzwijgen.

— Ik hoor iets, fluisterde de laatste na een wijle.

— De wind!

— Neen, neen, waarlijk niet.

De rover begaf zich naar de deur.

— Er nadert volk! riep hij.

— Rovers als wij?

— Of soldaten?

— Maak de mannen wakker.

Simon gehoorzaamde. De slapers vloekten en scholden, maar 't woord « gerecht » ontnuchterde de ellendingen. Wild sprongen ze op en grepen hun wapens.

— De herberg wordt omsingeld! zei De Lichte verschrikt.

Stance begon te kermen.

— Zwijg met uw gejack! gebod de roverbaas. Mannen, houdt

u gereed! Met het wapen in de vuist stormen wij naar buiten. Heeft ieder zijn pistolen klaar?

— Stance, kom nevens mij, zei Jaak tot zijn verloofde, die handenwringend te midden der kroeg stond.

— Vooruit! beval De Lichte, de deur opentrekkende.

— Halt! donderde het daar buiten. Ge zijt onze gevangenen! Schoten knalden. De bandieten losten hun pistolen.

— Vuur! gebod de officier.

't Was te laat. De meeste schelmen hadden reeds 't hazenpad gekozen.

— Daar loopt De Lichte! riep iemand.

De roverkapitein keerde zich om en schoot. Hij had Raymond's stem herkend. De kogel trof een karabinier, die als een steen op de grond stortte.

— Jaagt ze na! bulderde de overste der krijgslieden. Dood of levend moeten we ze hebben!

Te laat echter.

Een rover lag dood ter aarde, een deerne was gegrepen. De overigen ontkwamen.

— Ik ben onschuldig! kloeg Stance, die niet vlug genoeg was om Jaak te volgen. Ik ben geen moordenaars.

— Bindt haar stevig! schreeuwde de officier.

Verscheidene karabiniers waren gekwetst. De soldaten raasden van spijt en teleurstelling. Hun gebied bedacht met inwendige woede, hoe men morgen te Aalst met hem spotten zou. Hij had van bevordering gedroomd, helaas... alle hoop was vervlogen.

Mistroostig keerden de karabiniers naar de stad terug, hun gevangene en de lijken meevoerende. De politieoverste ging geweldig te keer, toen hij de ongelukkige uitslag van de tocht vernam.

Toen hij Stance ontwaarde, kwam hem 't verhaal van Raymond voor de geest.

— Leid die vrouw in mijn bureel, gebod hij. Ik moet haar ondervragen. Of beter, voer haar naar de kerker. We zullen misschien de pijnbank nodig hebben. En gij, Raymond, vergezel mij ook naar de gevangenis.

De waardin van « De Bonte Os » herkende de berouwvolle rover.

— Lafaard, verrader! kreet ze driftig. Zeg tenminste dat ik onschuldig ben!

— Zwijg, beval een soldaat.

— Bind hem ook, hernam Stance. Hij is een der grootste moordenaars, al trekt hij nu een deemoedig gezicht. Wacht, lafaard, ik zal aan de politie eens rap uitleggen, welk een veinzaard ge zijt!

De droeve stoet begaf zich naar de gevangenis.

— Er zijn weer rovers gegrepen! riepen de enkele burgers, die reeds op waren, elkander toe.

Hier en daar werden vensters en deuren geopend. Maar zonder

veel opzien te wekken bereikten de krijgslieden het somber gebouw, waar reeds zovele misdadigers hun lot verbeidden.

Het lijk van de rover werd in het knekelhuis gelegd.

ACHT EN NEGENTIGSTE HOOFDSTUK.

HET GEHEIM ONTSLUIERD.

Een onderzoeksrechter, de politieoverste en de officier, welke de karabiniers aangevoerd had, zaten aan een tafel in een van de zalen der gevangenis. Raymond bevond zich terzijde. Voor de tafel stond Stance tussen twee krijgslieden. Achter in het ruim vertrek hing een groen gordijn.

— Uw naam? vroeg de onderzoeksrechter aan de deerne.

— Stance.

— Uw familienaam?

— Die ken ik zelf niet!

— Leven uw ouders nog?

— Neen. Mijn vader kwam jaren geleden dronken thuis en sukkelde in de Dender. 's Anderendaags haalden ze zijn lijk boven. Mijn moeder werd uit het land verbannen en stierf in de vreemde.

— Een schone familie.

— Ik had slechte ouders, maar toch ben ik altijd braaf gebleven! riep de gevangene.

— Zwijg en spreek alleen als ik u vraag. Zijt gij gehuwd?

— Neen.

— En ge woonde in de herberg « De Bonte Os »?

— Ja, mijnheer. Ik verdiende er eerlijk mijn kost. Helaas, een vrouw die alleen woont wordt aldra belasterd. En toch ben ik eerlijk. Kan ik het helpen, dat de rovers bij mij om drank kwamen. Ik mag aan de klanten niet vragen: wie zijt gij, wat doet ge, hoe heet ge?

— Dus er kwamen rovers in uw herberg?

— Van tijd tot tijd.

— En gisteravond waren er ook. Bevond Jan De Lichte zich onder hen?

— Ja.

— Kwam er nooit eerlijk volk?

— Zeker, heren jagers, deftige lieden.

— Hebt ge, een jaar geleden, niet een jongeling in uw herberg gezien, gekleed in een groene jas? Op zijn hoofd droeg hij een muts met rode pluim.

Stance verbleekte. Haar tanden klapperden. Ze beefde over al haar leden.

— Welnu? hernam de rechter.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTEN

Nr 55

TWEEDE JAARGANG

19 OCTOBER 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

CXXXIV	Ontsnapt	493
CXXXV	Op 't Wolvenhol	498
CXXXVI	Dorothea's dood	500
CXXXVII	De list	501
CXXXVIII	Een net wordt gespannen	504
CXXXIX	Een angstige nacht	508
CXL	Raymond	509
CXLI	Op 't kasteel	512
CXLII	Te Sotteghem	516
CXLIII	De Vlaming-Engelschman	520
CXLIV	Het onweer	522
CXLV	In de « Bonte Os »	524
CXLVI	Een geheim	526
CXLVII	De overval	530
CXLVIII	Het geheim ontsluit	532
CXLIX	Te Godveerdeghem	534
CL	De gevangenneming van IJzeren Simon	538
CLI	In de gevangenis	540
CLII	Een geheimzinnig briefje	542
CLIII	De slaper	544
CLIV	Naar Otterghem	548
CLV	De klopjacht	551
CLVI	In het bosch	554
CLVII	De gevangenneming van Jan De Lichte	556
CLVIII	Het proces	558
CLIX	De vreeselijke werken van den beul	562
CLX	Het einde	564
CLXI	Besluit	568
CLXII	Nawoord	569

Abel Pollet en de bende van Hazebroek

I	De misdadigers	573
II	De misdaden te Calonne op de Leye en te Lacon	575
III	De smokkelaar	579
IV	De vluchtelingen	582
V	De misdaad van Crombeke	586
VI	In doodsgevaar	588
VII	De verliefde boer	590
VIII	In de herberg	594
IX	De vermeende kooplieden	597
X	De vergadering	600
XI	Een misdadig plan	604
XII	De roover gekastijd	606
XIII	Eene angstige wandeling	610
XIV	Naar Violaines	616
XV	Half twaalf	618
XVI	Het drama	620
XVII	Naar Hazebroek terug	622
XVIII	De ontdekking	627
XIX	De angst van een moordenaar	628
XX	Eene gansche reeks misdrijven der bende Pollet	633
XXI	Hoe Abel Pollet vier jaar gevangenisstraf opliep	637
XXII	Nieuwe schelmstukken	639
XXIII	De liedjeszanger	643
XXIV	De moord te Lacon	646
XXV	Met vriend Theophiel Deroo op stap	648
XXVI	Rond Ieperen	653
XXVII	Te Estaires	655
XXVIII	De veekoopman — De leurder	658
XXIX	Te Dadizeele	661
XXX	Stoutmoedige inbraken	663
XXXI	Een moedig meisje	667
XXXII	Nog eene vergeefsche reis	670
XXXIII	De afgezant	672

XXXIV	Te Ieperen	672
XXXV	Ter herinnering	
XXXVI	De vermoemde boer	
XXXVII	Een nieuw lid	
XXXVIII	Naar Rumbeke	
XXXIX	De geheimzinnige brief	
XL	Weer te Ieperen	
XLI	Verleid	
XLII	Te Dottignies	
XLIII	Het sterfbed	
XLIV	De raadpleging	
XLV	De voorspelling wordt waarheid	
XLVI	Ruzie	
XLVII	Het schelmstuk te Thiennes	
XLVIII	De verlatene	
XLIX	Het ongeval	
L	De kastijding	
LI	Weer bijeen	
LII	Terug naar huis	
LIII	De terugkeer	
LIV	Pollet's verlof	
LV	Misdaad te Locre	
LVI	Het trouwe hondje	
LVII	't Kasteel Roux	
LVIII	Een dreigbrief	
LIX	Een roepstem uit het gasthuis	
LX	't Voorlaatste plan wordt gemaakt	
LXI	Een schelmstuk te Oostvleteren	
LXII	In 't hospitaal	
LXIII	Pollet loopt eene rammeling op	
LXIV	Naar Rousbrugge	
LXV	Hun laatste misdrijf	
LXVI	De aanraking met het gerecht	
LXVII	De aanhouding	
LXVIII	Overbrenging naar Bethune. — Ge	
LXIX	genissen	
LXX	Nog aanhoudingen	
LXXI	Deroo en August Pollet bekennen	
LXXII	Abel Pollet bekent	
LXXIII	Vader en zoon	
LXXIV	Eerste confrontatie	
LXXV	Te Abeele	
LXXVI	Tweede confrontatie	
LXXVII	Een onverwachte aanhouding	
LXXVIII	Een nieuw bezoek in het gevang	
LXXIX	Derde confrontatie	
LXXX	Onderzoek over den moord te St-Ven	
LXXXI	Vierde confrontatie	
LXXXII	Eene huiszoeking	
LXXXIII	Stemmen uit het gevang	
LXXXIV	Lapar voor de rechtbank	
LXXXV	De Fransche beschuldigten	
LXXXVI	Naar St-Omer	
LXXXVII	De eerste dag	
LXXXVIII	De tweede dag	
LXXXIX	De derde dag	
XC	De vierde dag	
XCI	De vijfde dag	
XCI	De zesde dag	
XCI	De zevende dag	
XCI	De achtste dag	
XCI	De negende dag	
XCI	De tiende dag	
XCI	Naar Bethune	
XCI	Rond en in de gevangenis	
XCI	Een angstige nacht	
XCI	De guillotine	
XCI	De aankomst van den beul	
XCI	De laatste Zondag. — De laatste	
XCI	nacht	
XCI	Buiten het gevang	
XCI	De oprichting der guillotine	
XCI	Het ontwaken	
XCI	De laatste oogenblikken	
XCI	De terechtstelling	
XCI	Naar 't hospitaal	
XCI	Besluit	